

یادداشت میهمان؛

به «بودن مؤثر» فکر کنیم

یادداشت#۴۷؛ پیشنهاد می‌شود ضمن رایزنی با عقلای قوم و اصولگرایانی که مورد بی‌مهری قرار گرفته‌اند، ائتلافی فراگیر شکل گیرد و طیفی از کاندیداهای موجود، اعم از اصلاح‌طلب و یا حتی اصولگرای معتدل قائل به اداره عقلایی کشور، تحت پوشش قرار گیرد و نهایتاً بر کاندیدای واحدی توافق شود.

سایت خبری پرسون - اعلام اسامی کاندیداهای انتخابات ریاست جمهوری سیزدهم، همه را شوکه کرد و به تبع اعتراضاتی را سبب شد؛ تا جایی که حتی بخش قابل‌توجهی از اصولگرایان و مسئولین ذیربط، نظیر صادق آملی‌لاریجانی؛ عضو فقهای شورای نگهبان نیز به جمع منتقدین پیوستند.

با گذشت چند روز از این واقعه، خواندن آیه یأس کافی است؛ وقت آن رسیده تا از این حالت، خارج شد و به فکر چاره افتاد. از ظرفیت‌های حداقلی موجود بهره برد و مانع از مسدود شدن جاده عقلانیت و اصلاح شد.

سؤالی که به ذهن متبادر می‌شود این است که آیا انفعال و عدم مشارکت، دستاوردی در پی خواهد داشت؟ و اصولاً ما را در مسیرجاده یک‌طرفه و بدون دور برگردان قرار نخواهد داد؟ و نهایتاً، امکان کنشگری مؤثر را از ما نخواهد ستاند؟

به گمان نگارنده، انفعال، علاوه بر تقویت رقیب، سبب سردرگمی و حتی ریزش هواداران هم خواهد شد و چه بسا آرای بخشی از آنان به سبب رقیب نیز ریخته شود و انسجام نسبی موجود را با تهدید مواجه سازد.

لذا پیشنهاد می‌شود ضمن رایزنی با عقلای قوم و اصولگرایانی که مورد بی‌مهری قرار گرفته‌اند، ائتلافی فراگیر شکل گیرد و طیفی از کاندیداهای موجود، اعم از اصلاح‌طلب و یا حتی اصولگرای معتدل قائل به اداره عقلایی کشور، تحت پوشش قرار گیرد و نهایتاً بر کاندیدای واحدی توافق شود.

در آن صورت، ضمن حفظ نیروها و گفتمان اصلاح‌طلبی، می‌توان برای آینده، سرمایه‌گذاری بلندمدت کرد و چه‌بسا در انتخابات پیش رو با برآمدن منتخب حاصل از ائتلاف عقلای قوم، حداکثر نتیجه را هم بدست آوریم.

نگارنده ادعا ندارد که می‌توان دوم‌خرداد دیگری را در ۲۸ خرداد رقم زد؛ چراکه با نگاه واقع بینانه، تکرار دوم خرداد ۱۳۷۶ در این شرایط، بیشتر به یک شوخی شبیه است و باید این انتظار را تا اطلاع ثانوی در لیست آرزوها قرار داد. اما آیا می‌توان با انفعال و قهر به نتیجه انتخاباتی مشابه ۱۳۸۴ تن داد و یا علیرغم همه محدودیت‌ها، با مشارکت مؤثر، انتخابات ۱۳۹۲ را تکرار کرد.

تأکید می‌شود که نگارنده نیز به بودن و ماندن به هر قیمتی قائل نیست. بودن ما می‌تواند «بودن مؤثر» باشد. ما هنوز هم حرف‌هایی برای گفتن به این مردم شگفتی‌ساز داریم و هم صاحب برنامه‌هایی برای اداره کشور هستیم.

باور کنیم همین مردم می‌توانند با وارد کردن شوک، رقیب را غافلگیر کنند؛ به شرطی که در میدان بمانیم و از این جاده سنگلاخی و مه‌آلود نترسیم. هنوز هم می‌شود با سرعت مطمئنه و تصمیم عاقلانه (به‌مثابه مه‌شکن) و با در دست داشتن نقشه راه، به سر منزل مقصود رسید.

نویسنده: بهرام سلیمانی - فعال رسانه

توجه: مطلب مندرج صرفاً دیدگاه نویسنده است و رسانه پرسون در قبال آن هیچ موضعی ندارد.